

parti, da det maa være en Forudsætning, at vi Alle uden Hensyn til vor Mening om de foreliggende Spørgsmaal have fælles, Sølser, naar Talen er om Krig eller Fred, og vistnok Ingen her i Salen kan henregnes til et Parti, der ønsker Krig.

Krigsministeren: Det havde ikke været min Hensigt allerede nu at begjære Ordet; jeg vilde have ventet, indtil jeg kunde forudsætte, at Forhandlingerne omtrent vare sluttede, men de Udtalelser, vi have hørt af de to ærede sidste Talere, foranledige mig til nu at fremkomme med nogle Bemærkninger. Det skulde glæde mig, om jeg kunde betragte Tilstanden i Europa med samme No som den ærede sidste Taler. Han syntes at berolige sig ved den Tanke, at al Grund til Frygt for Fare for os eller andre smaa Stater allerede nu var eller idetmindste om ganske kort Tid vilde være forsvunden, men jeg kan ikke se Forholdet saaledes. Jeg anser tværtimod Situationen i Europa for i allerhøieste Grad farefuld og tvivlsom. Man veed ikke fra Time til Time, hvad der kan ske, og der er intet Land, som kan vide sig sikkert for at blive draget ind i Krigens Tummel, selv med det mest faste Forsæt at ville holde sig udenfor den, idet det kan blive kaldet til at forsvare sin egen Selvstændighed og Folkets Frihed. Derfor tror jeg ikke, man skal berolige sig med det, den ærede Rigsdagsmand udtalte: „Lad os bevilge, hvad der bliver forlangt, og som staar i streng Forbindelse med Hærloven, men lad os afvise alle andre Fordringer.“ Den ærede Rigsdagsmand sagde: Vi kunne dog ikke faa Arbejderne udførte, inden en Krig mulig kunde begynde. Ja, dette er Noget, Ingen veed, men vi vide Alle, at dersom vi ikke nu begynde paa disse Arbejder, ville de aldrig blive fuldførte, og det Dieblisk kan da komme, at vi staa, jeg vil ikke sige værgeløse, men mindre vel væbnede til Forsvar. Den nævnte ærede Rigsdagsmand og det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther) citerede mine Udtalelser ved Finantslovens første Behandling; men jeg tror ikke, de bleve citerede fuldkommen rigtig, naar det blev sagt, at Ministeren ved Finants-

lovens første Behandling havde indrømmet, at der maatte gjøres Indskrænkninger, hvorimod han tillige havde udtalt, at der ikke maatte være Spørgsmaal derom i dette Dieblisk. De Udtalelser, jeg brugte ved Finantslovens første Behandling, vare helt korte, og jeg skal med den høitærede Formands Tilbaldelse oplæse nogle ganske enkelte Stykker af dem. Jeg udtalte mig saaledes: „Af enkelte Talere, som have havt Ordet idag, er Opmærksomheden bleven henledet paa de meget betydelige Udgifter, som vort Forsvarsvæsen udkræver. Det er en Bemærkning, som allerede er fremkommen i tidligere Rigsdagsamlinger, men man har troet iaar under de nuværende Omstændigheder med endnu mere Styrke at kunne fremhæve den, man har troet, at saaledes som Forholdene have stillet sig i Europa, kunde der være særlig Anledning til nu at tage under Overveelse, om der ikke burde foretages ganske betydelige Indskrænkninger i Udgifterne ved vort Forsvarsvæsen. Jeg skal indrømme, at, saaledes som Begivenhederne have udviklet sig i Europa i Løbet af denne Sommer, er det naturligt, at det Spørgsmaal paatrænger sig Folkets Repræsentanter og Regjeringen, om vi ogsaa have og i Fremtiden ville kunne have en tilsvarende Nytte af de store Udgifter, vi anvende paa vort Forsvarsvæsen.“ Det er al den Indrømmelse, jeg har gjort i den Retning, men derimod har jeg ingenlunde udtalt nogen bestemt Formening om, hvorvidt det var rigtigt at komme til at gjøre Indskrænkninger i denne Henseende. Dette være sagt om Sagen i dens Almindelighed. — Jeg skal nu tillade mig at vende mig til nogle særlige Betragtninger, som bleve anstillede af begge de ærede sidste Talere. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds udtalte sig med stor Styrke imod at anvende Noget paa Søforterne, det være sig til Forstærkning af dem eller til deres bedre Bestykning. Han beklagede, at man havde været overordenlig lidt forsynlig ved Anlæget af disse Søforter, og han fandt, at den Fremgangsmaade, som dengang var brugt, var af den Art, at der vel kunde være Spørgsmaal om, hvorvidt man ikke burde undersøge den nærmere og drage Vedkommende frem til Ansvar og Straf. Fremdeles yttrede